La volta de l'ametller

Hi ha indrets que només viuen en la memòria, la memòria els engendra, els fa fructificar i els manté vius al llarg de la vida. A vegades són regions lluminoses, amb escultures, herois amb barba i filòsofs que semblen de bronze. A la vora del Mediterrani ja passen sovint aquestes coses, però la volta de l'Ametller és un territori més íntim, només habitat per un infant com era jo. Ara no he gosat tornar-hi perquè tinc por que s'esvaeixi com un somni, i per tant hauré de descriure'l tal com la meva memòria el serva.

La volta de l'Ametller començava en una cala que en dèiem «dels bots» a tocar de la platja de Sant Pol i s'estenia, com una gran ametlla garapinyada, fins a tocar el dic del port de Sant Feliu de Guíxols. Vora els penyals hi passava un estret camí de ronda que trepitjàvem cada dia en anar i tornar del bany. Tot s'ha de dir que aquesta regió indòmita només existia en temps d'estiu, després desapareixia durant nou mesos que semblaven una eternitat.

Recordo el càmping Sant Pol, on els meus avis paterns plantaven tenda durant tot l'estiu, recordo una botiga, d'aquelles que existien abans d'inventar-se els supermercats, anomenada «L'Empordanesa», recordo una fàbrica de taps de suro amb grans sacs a l'entrada, recordo el tren petit que dibuixava núvols de sutge i recordo els camins que s'endinsaven terra endins, cap a cases de pagès on es cultivaven les millors mongetes tendres i unes tomates rodones i vermelles com sols naixents.

La volta de l'Ametller era terra de passeig i descoberta, arribàvem fins a un hotel solitari on els rics es curaven de les seves malures i després fins als penya-segats on s'acabava definitivament la terra i començava el mar dels pescadors i els mariners. El poble dels ganxons brillava en la llunyania, emparat darrere els arbres del passeig, i ens evocava sentors de gelat de cucurutxo, però això ja és una altra història.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/08/19/volta-lametller/862771.html?utm_source=rss